

La Maria s'ha quedat encantada després de rellegir per enèsima vegada “El llarg viatge d'en Musso” i s'ha adormit amb un somriure plàcid. Arraulida com quan era un bebè, només li sobresurten els cabells embullats per damunt el nòrdic de flors taronges. Cada cop que llegim aquest conte, un tros ella amb el seu delectreig vacil·lant i un tros jo, se'm fa un nus a la gola en la escena final i dic les últimes frases imitant la suposada veu del osset Musso per dissimular l'emoció i de pas fer-la somriure. Sens dubte també és el meu conte preferit. La història de la nena que perd el seu osset i les aventures que ell viu de continent en continent i de amo en amo fins retornar al cap dels anys a la seva propietària original convertida en una dona, em sembla una dolça metàfora del que és fer-se gran. I si al final el nostre cercle es tanqués de manera perfecta com per en Musso i la nena? Jo en tindria prou de saber que la Maria recordarà el nostre conte quan ja no em tingui a mi per llegir-se'l.

Apago la làmpada d'estrelles de colors i vaig a prendre'm l'últim descafeïnat del dia. Penso que no hauria de prendre cafè, no és bo per la meva migranya, però m'encanta sentir el soroll ronc de la Nespresso i la olor que s'escampa per la casa. Tanco la porta de la cuina per no destorbar el son de la meva filla i m'assec davant la tassa fumejant i el canal de notícies 24 hores. Després de cremar-me la llengua amb el Descafeinato Intenso, decideixo deixar-lo reposar i surto a la terrassa.

Tot i ser febrer, no fa gens de fred i la nit és lluminosa. Mirant endavant cap a les llums del port, recordo quan ens vam traslladar a viure aquí i ens semblava sentir cada nit les campanes d'alguna església llunyana, fins que vam descobrir que era el soroll prosaic de les grues de descàrrega quan el vent les fa ballar i els ferros

dringuen. En aquells primers anys ell i jo sortíem sovint a la terrassa, que ens semblava un luxe comparat amb el petit balcó de la part alta que havia estat el nostre refugi d'enamorats. Drets i abraçats assaboríem el nostre recent status de burgesos acomodats, mentre jo obria els braços assenyalant l'horitzó i declamava en to transcendent "algun dia tot això serà nostre" i rèiem tots dos...

Allà enmig del mar negre uns quants petrolers esperen per entrar al port. Més avall la llum groga de les faroles ressegueix la via de les mercaderies com un retolador brillant. De tant en tant passa algun tren ranquejant carregat de carbó, amb els vagons plens de pintades que li donen un aire de parc d'atraccions ambulants...El grinyolar dels trens a la nit, la pols negra per tot arreu i l'olor intens de la tapioca que descarreguen els vaixells són algunes de les sensacions lligades per sempre al nostre barri porteny. Al final un s'acostuma a tot, i l'olor de la tapioca que anys enrere em donava arcades ara s'ha convertit en el perfum de la nostra llar.

A l'edifici d'enfront queden algunes vivendes il·luminades, i en diagonal meva un veí fuma recolzat a la barana. Darrera seu s'intueix la llum intermitent d'un televisor i davant seu una columna de fum blanquinós s'enlaira lentament. Vista l'escena des de fora, la llum de la cuina encesa darrera meu em deu fer semblar una mare de deu emmarcada pel l'halo blanc del fluorescent. Ho he notat quan el veí ha girat el cap en la meva direcció i la columna de fum que naixia de la seva boca s'ha interromput uns instants. Allargo la mà en un gest instintiu de defensa i apago l'interruptor d'un cop. Aleshores em sembla que el veí aixeca un braç en la meva direcció i diu alguna cosa, potser riu... Les seves paraules es perden en la distància que separa el seu edifici del meu.

Torno a dintre. Amb la única llum de les notícies 24 hores de la televisió m'acabo la tassa de cafè d'un glop llarg. La humitat de la nit m'ha calat i ara agraeixo aquesta escalfor. A la pantalla, sota les imatges dels cadàvers de la repressió siriana, passen els titulars anunciant que demà lluirà el sol a tot el país.

No tinc son. M'atanso als vidres i miro automàticament en diagonal. El veí ja no hi és i el seu requadre en l'edifici resta a les fosques. Penso que potser ja és hora d'anar a dormir, així que apago el televisor, em trec les sabates per no fer soroll i entro a l'habitació de la Maria per fer-li un petó com cada nit. Ella ronroneja com un gatet i al girar-se els seus cabells em fan pessigolles als llavis.

Tot i que ja han passat vuit mesos, encara intento aplaçar el moment de posar-me al llit. Cada nit allargo les hores amb alguna pel·lícula ó un llibre que no aconsegueixo acabar mai, fins que el cansament m'anestesia i aleshores m'ajec al llit de cara a la paret intentant no palpar, no mirar, no notar el buit al meu costat.

De sobte em sobresalta el so del interfon. Em quedo immòbil al mig del passadís i per uns instants dubto de si el ring ha estat real ó imaginari. Al cap d'uns segons el interfon insisteix. Corro de puntetes fins la porta, el despenjo i xiuxiuejo un "sí?" fluix i accelerat. A través del aparell m'arriba una veu ronca, però abans de poder entendre què diu, el xiulet llarg i agut d'un tren tapa les seves paraules...

Escolto durant uns segons... a l'altre banda només se sent una respiració com si algú estès esperant una resposta. Penso que aquesta mateixa situació que a

la llum del dia no hagués tingut cap importància, ara en plena nit m'excita inexplicablement, com si despertés en mi la intuïció d'alguna cosa que ja no recordava. Puc prémer el botó i obrir la porta, o penjar l'auricular i anar-me'n a dormir...

Amb el cor bategant-me al capdamunt del esòfag premo amb suavitat, quasi acariciant-lo, el botó blanc amb una clau dibuixada. Mentre aguanto la respiració escolto el grinyolar de la porta del carrer que s'obre i l'estrèpit que fa al tancar-se ressona amplificat a les meves orelles. M'aparto. En el silenci de la nit se sent només el motor del ascensor pujant. En un llampec de intuïció giro la clau i deixo la porta entreoberta perquè el timbre no desperti la Maria.

Un...dos...tres...quatre segons i sento com s'obren les portes del ascensor i tot seguit unes soles de goma que avancen pel passadís. Quasi no respiro, concentrada en aquell so que s'apropa cap a mi... fins que finalment intueixo la figura en la penombra i en el mateix instant un intens i familiar olor a tapioca inunda tota la casa...